

senki sem rejt el semmit; nincs itt semmi misztérium. De az igazi tudás elnyerése vagy átadása óriási munkát és nagy erőfeszítést követel attól, aki adja és attól is, aki kapja. Akiknek birtokukban van ez a tudás mindent megtesznek, hogy átadják és megosszák a lehető legtöbb emberrel, hogy megkönnyítsék annak megközelítését és hogy képessé tegyék őket felkészülni az igazság átvételére. De tudást nem lehet ráerőszakolni senkire és ahogy már mondtam, ha pártatlanul vizsgáljuk az átlagember életét, hogy mivel tölti napját és milyen dolgok érdeklik, az azonnal bebizonyítja, hogy lehetetlen ezt a tudást birtokoló embereket azzal vádolni, hogy nem kívánják továbbadni, vagy másokat megtanítani arra, amit ők már tudnak.

Aki a tudást akarja, annak magának kell a kezdeti erőfeszítéseket megtennie, hogy megtalálja a forrását, azt megközelítse, segítségül véve az útbaigazításokat, amiket mindenki megkaphat, de amiket az emberek általában nem akarnak meglátni, vagy felismerni. Nem jöhet a tudás az emberekhez ingyen, saját erőfeszítéseik nélkül. Ezt elfogadják, ha a megszokott tudományról van szó, de amikor a *nagy tudományról* van szó, ha egyáltalán elfogadják létezésének lehetőségét, akkor másra számítanak. Mindenki nagyon jól tudja, hogy ha az ember meg akar tanulni kínaiul, ahhoz néhány évi komoly munkára van szükség; mindenki tudja, hogy 5 évre van szükség az orvostudomány lényegének megértéséhez és talán kétszer ennyi időre a festészet és a zene tanulmányozásához. És mégis vannak elméletek, amelyek azt állítják, hogy a tudást el lehet érni minden egyéni erőfeszítés nélkül, *még alvásban* is. Az ilyen teóriáknak már a létezése is megmagyarázza, hogy miért nem érheti el az embereket a tudás. Ugyanakkor lényeges megérteni, hogy egy ember *önálló* erőfeszítései valamit elérni ez irányban nem hozhatnak semmi eredményt. Az ember a tudást csak azok segítségével tudja elérni, akiknek az már megvan. Ezt kezdettől fogva meg kell érteni. *Attól kell tanulni, aki már tud.*”

HORVÁTH ISTVÁN SÁNDOR

TAMÁS TANÚSÁGTÉTELE

Azért ajánlom, mert számomra legalábbis új szempontból közelítette meg Tamás "hitetlenségét", s talán másokat is elgondolkodtat.

Szeretettel: Harmath Jóska

A mai vasárnapra egy vendéget hívtam. Ő fogja tartani a szentmisében a beszédet, ő vezeti ma gondolatainkat,

elmélkedésünket. Át is adom neki a szót. Hallgassuk figyelmesen!

Köszönöm a meghívást erre az ünnepi alkalomra. Engedjék meg, hogy először is bemutatkozzak: Tamás vagyok, a názáreti Jézus apostola, a tizenkettőből az egyik. Van egy melléknevem is, Ikernek hívnak, de az ikertestvéremről most nem szeretnék beszélni. Sokan csak hitetlen Tamásként emlegetnek, amin nem szoktam megsértődni, inkább arra kérek mindenkit, hogy tanuljanak abból, ahogyan én a kezdeti hitetlenségemből, kételkedésemből eljutottam a hitre.

Bizonyára azt gondoljátok, hogy hitetlen voltam. Pedig ennél rosszabb volt a helyzet, én teljesen kétségbe voltam esve. Nagyon megrendített az, ami Jézussal történt. Korábban elképzelni sem tudtam volna azt, hogy az ő élete ilyen szörnyű módon, az ő keresztre feszítésével fog véget érni. Csodálatos volt az a három esztendő, amíg együtt voltam vele én és a többi tanítvány. Amikor Jézust elfogták és másnap meghalt a kereszten, én teljesen kétségbe estem, elrejtőztem mindenki elől. Ezért nem voltam ott, amikor Jézus megjelent a többieknek. De, ugye megértitek az én helyzetemet? Ugye, megértitek az én akkori lelkiállapotomat? Egyedül akartam lenni. Újra át akartam gondolni mindent, ami velem történt, amíg az Úr tanítványa voltam, főként az utolsó napok eseményeit. El akartam gondolkodni azon is, hogy mi lesz ezután? Mit fogok tenni mostantól? Mi fogja kitölteni életem napjait? Zaklatott voltam és egyáltalán nem értettem, hogy miért így kellett befejeződni ennek a csodálatos történetnek Jézussal. Nem akartam senkivel sem találkozni. Tudjátok, attól is félttem, hogy ha Jézusnak ez lett a sorsa, akkor utána majd mi, az apostolok fogunk következni. Félttem, hogy néhány nap múlva engem is elfognak és elítélnek. Magamban azt tervezgettem, hogy kicsit várok, aztán egy éjszaka elszökök a városból és valahol majd új életet kezdek. Kérlek, ne ítéljetek el engem! Szerintem közületek sokan ugyanígy tettek volna. Nem akarlak ezzel megbántani benneteket, de talán ti is ugyanolyan elkeseredettek és kétségbeesettek lettetek volna ebben a helyzetben, mint én.

Aztán mégis találkoztam az apostolokkal. Ez azon az estén történt, amely napnak a hajnalán Jézus feltámadt. De én mit sem tudtam erről! És akkor a többiek elmondták, hogy Jézus él, feltámadt a halálból. Egymás szavába vágva bizonygatták nekem, hogy megjelent nekik. Mindenki csak velem foglalkozott, engem akartak meggyőzni arról, hogy igazat mondanak. Én meg csak ráztam a fejemet kételkedve: Ezt csak akkor fogom elhinni, ha én is láthatom őt! Igen, azt akartam,

hogy megérinthessem a sebhelyeket a testén. Úgy gondoltam, hogy ezek majd bizonyítani fogják azt, hogy nem képzelődöm, hanem valóban Jézus áll előttem. De amíg a saját szememmel nem látom ezeket a sebeket, addig ne mondjon nekem senki semmit! Engem a szavak nem fognak meggyőzni! Így gondolkodtam, aztán ismét elmentem, hogy magamban legyek. Tudjátok milyen volt számomra az a hét? Szörnyűbb, mint a korábbi napok! Még jobban el voltam keseredve, mint korábban. Egyrészt nagyon bántott, hogy nem voltam együtt a többiekkel. Bántott, hogy egyedül én maradtam le arról, amikor a Feltámadott megjelent. Másrészt elkezdtem reménykedni. Bízam abban, hogy teljesülhet a vágyam. És azt akartam, hogy ez a remény, ez a bizalom, ez a hit erősebb legyen, mint a korábbi kételkedésem. Ezért mentem aztán egy hét múlva a többi apostolhoz. Úgy éreztem, hogy ki kell nyitnom egy ajtót, amelyet Jézusnak nem kell kinyitnia. Az ajtón át be kell lépnem oda, ahová Jézus majd nem ajtón keresztül fog megérkezni, hanem egyszerűen megjelenik. És ki kellett nyitnom szívem kapuját is. És ekkor történt az újabb megjelenés. Jézus ismerte az én vágyamat és teljesítette azt. Rengeteg csodálatos dolgot átéltem Jézus mellett, de ez volt a legsodálatosabb. Bántam már, hogy kételkedtem és nem hittem apostoltársaimnak. Aztán megvallottam hitemet, ezt mondtam Jézusnak: „Én Uram, én Istenem!” A szeméből megbocsátás sugárzott. Én pedig örültem, hogy a hitetlenségem megszűnt.

Azóta is a világot járom. Mindenütt azt próbálom az emberek lelkére kötni, amit Jézus mondott nekem: „*Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!*”

FITYUSNÉ APÁTI ZSUZSA

ELMÉLKEDÉS

Fellázadt a Föld. Elege van már a kizsákmányolásból, a mértéktelen jólét hajszolásból, a felesleges luxus mindennek elé helyezéséből. Nem azért kapta az ember a Földet, hogy kizsákmányolja, hanem hogy felhasználva életet adó értékeit, Istennek tetsző életet éljen. A Föld köszöni szépen, megvan az ember nélkül, sőt ha nem avatkoznánk be folyamatosan, ha nem akarnánk a magunk képére, a magunk igényére formálni, virágzó, életerős, gyönyörűséges élő- és növényvilág burjánzana rajta.

Minden kor embere meg akarta mutatni, hogy képes túlszárnyalni az Istent. A tudás fájának tiltott gyümölcse mindig felkínálkozott, és meg is találta embereit, akik képtelenek megelégedni azzal, ami van. Minden lehetséges forrást a maga hasznára akar az ember fordítani, átgázolva mindenben és mindenkin, aki az útjában áll.

Fellázadt a Föld. Millió jelzést küldött, erdőtűz, földrengés, árvíz, betegségek tömkelege formájában, de az ember nem akar látni. Önző, elbizakodott, csak magában bíz. Képtelen megállni, felnézni az Égre, belenézni a szívébe, elgondolkodni azon, hogy ez nem mehet tovább így. Lehet, hogy az utolsó figyelmeztetést kapjuk most, a vírus, amely sarokba szorít, legyűr, és azt sem tudjuk, honnan támad. A nagy egész szempontjából semmi egy ember, de akár száz vagy ezer, vagy milliók. Egyedül Istennek fontos az ember. Ő számon tart minden egyes lelket. Örök életet ígért nekünk Jézus által, helyet készít a Mennyben. De hogy a földön mennyi időnk van....?

Itt az alkalom, hogy felvértezzük magunkat imával, jócselekedettel, megtéréssel, a jézusi útra téréssel.

A feltámadt Jézus adjon nekünk erőt a nehéz időben, kitarást és hűséget a megtalált Igazság megéléséhez.

BŐJTE CSABA

KEDVES KORONAVÍRUS!

Hadd kezdjem azzal, hogy nem vagy valami népszerű a világban... De tudom, nem is azért jöttél, hogy rajongókat és lájkokat gyűjts. Mert az nem sok lenne. Inkább más a célod, talán valamiféle figyelmeztetés.

Figyelmeztetés, hogy rossz irányba haladunk, hogy önzően viselkedünk, hogy nem élünk elég tudatosan. Pazarolunk, örült módon vásárolunk. Sőt, a vásárlás komplett hétvégi programmá nőtte ki magát. Annyit utazunk, hogy már lassan a repülő is dugóba kerülnek. Nem töltünk elég időt a családdal. Nem empátiával és segítséggel fordulunk egymás felé, hanem kritizálásból és kioktatásból emelünk falakat

Na, de aztán jöttél

Úgy döntöttél, hogy kezdedbe veszed az irányítást, és pár hónapra megállítod a világot. Figyű, nem gondolod, hogy túl drasztikus eszközt választottál? Bár, lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy már csak ebből értük. A